

# Тріпоче сокір, сріблом потемнілим...

Максим Рильський

\* \* \*

Тріпоче сокір, сріблом потемнілим  
Знімаючись у вогку височінь,—  
І любо впасти на зелену тінь  
Натрудженим і наболілим тілом.

Доми, давно порівняні до скринь,  
Людські слора з їх розмахом несмілим...  
Дай, серце, волю нетерплячим крилам,  
Затріпочи, розвійся і полинь!

А серце так: ти ж той листок єдиний  
На гілці всеземної деревини,  
Ти ж тільки частка, лінія одна!

Зумій же чуть, як переходять соки  
Крізь дерево плодюче та високе,  
Спізнай, яка у ц і л і м глибина!

1925